

— Где е лея ти? — пошълна свѣдливо князътъ, като чоплѣше упорито съ рѣка нѣкаква трѣска на вратата.

— На черква... и мама е съ нея. Но сега ще си дойде. Ако искашъ да почакашъ... Влѣзъ...

Въ това време Елена плахо подкачи разговоръ за това което тежеше на сърдцето ѝ.

— Много хубава дъщеря израсла у ватахъ Андрея. Виждалъ ли си я, Иваница?

— Не. Но тогава пази Иоана да не ходи често тамъ. Бѣдащиятъ български царъ не може да се ожени за една бедна дъщеря на севастъ, при това и отъ чужда кръвъ.

— Но тя не е чужда кръвъ, Ицо... Нали е дъщеря на ватаха. Единствената дъщеря на бургундката и севаста почина преди две години... — каза тихо и умолително царица Елена, на която бѣше мѣчно за сина ѝ. Тя знаеше вече отдавна за пламенното увлѣчение на младежа и се боеше да не би царътъ да е узналъ за него.

— На Михаилъ или не, никога роднината на Агнеса нѣма да стане българска царица. Нѣма какво да говоримъ повече за това.

Елена млъкна и сведе тѣжно глава.

Между това влѣзе единъ тъмноликъ човѣкъ съ черни като вѣгленъ коси и вѣси. Той свали шапка и изтри запотеното си чело. Дрехитѣ и ботушитѣ му бѣха потънали въ прахъ.

— Отъ кѣде идешъ, Славе? — го попита майка му — госпожа Тамара.

— Бѣхъ на ловъ съ царицата.

— А, и ти ли бѣше? — попита Калоянъ — Борилъ где остана?

— Не знамъ. Струва ми се, че отиде съ Иоана и Манастиръ да изпрати Целгуба.

Бориловата майка се навѣси и крадешкомъ погледна брата си. Тя знаеше, че Калоянъ не живѣе добре съ жена си. Но знаеше и на каква жестокостъ и злина бѣ способенъ, когато узнае, че нѣкой го мамѣ и играе.

Въ това време пристигна Агнеса съ Иоанъ. Бургундката бѣ едра и угледна жена, съ голѣми сини очи. Цѣла